

Inerența, bat-o' vina!...

Prezenta ediție a Galei absolvenților U.A.T.C. a adus o idee nouă: împărțirea riguroasă a zilelor pe clase de profil. Numai că suprapunerea acțiunii cu desfășurarea licenței, pauzele incomod de mari dintre spectacole și vipia au anulat în mare parte o intenție fericită. Primii aduși la rampă au fost teatrologii – ca o posibilă compensație a faptului că, pe când colegii lor au (cu fiecare urcare pe scenă) șansa de a se exprima, ei sunt destinați penumbrei. Atenția s-a îndreptat, în mod logic, spre viitorii creatori, spre cei actualmente numiți, fără excepție, speranțe. În realitate, excepții există, pentru că diferențele valorice sunt inerente. Inerente din start

deși are amprenta clară a lui Cătălin Naum, poartă semnătură... colectivă. Din îndrăgitul basm al lui Creangă – de al cărui final actorii s-au plictisit, expediindu-l scurt – a răsărit o parascovenie înțesată de moldovenisme (noroc că Mirunei Coca-Cozma i s-a atribuit rolul de... glosar!) și de zicale (cu farmec doar la lectură), în care se îmbină jocuri mnemotehnice – înțelese, nu însă și gustate, doar de lumea teatrală –, se schimbă povestitorii și interpretii, se fac glume străine textului. În asemenea amalgam, calitățile actorilor nu pot ieși în evidență. Stilul deja conturat al lui Alexandru Nicolae Mihai se efasează în rolul... Calul, iar Dan Bordeianu resuscită rolul titular

în **De mers în pustiu** de D. Solomon – nu arată, în Ottavio, furia unuiuia trădat în prietenie și în amor.

Pentru rolul de compoziție Pantalone, Mihăiță Calotă a fost desemnat cel mai bun actor, decizie în acest punct extrem de dificilă. Mărturisesc că eu n-aș fi putut face departajarea între laureatul în cauză și Andreas Petrescu (Dr. Balanzoni), Andrei Vasluianu (dibaciul meșter Diccon, a cărui privire și voce vag ironice prindeau esența personajului) sau Alexandru Nicoale Mihai (pentru rolul din **De mers în pustiu** sau pentru agasantul reporter din **I love you, Amerika!**).

Deși au terminat șase, doar doi tineri regizori au fost prezenți în această Gală,

I love you, Amerika! (clasa prof. Mircea Albulescu)

chiar. Bunăoară, sunt explicabile deosebiriile dintre foștii studenți ai Sandei Manu și cei ai lui Mircea Albulescu, primii beneficiind de cizelarea unui experimentat regizor, ceilalți – de îndrumarea unui mare actor.

Cele două clase de actorie au prezentat mai multe spectacole, inegale valoric – inerența, bat-o vina!

Pentru clasa Mircea Albulescu, **Harap Alb** e superioară celorlalte două, bucăți fie și numai pentru că a reunit întreaga grupă. Începută sub bagheta regretatului Dinu Manolache, această prelucrare scenică – din care nimeni nu prea înțelege nimic –,

doar prin talent muzical.

La clasa Sandei Manu, **Acul cumetrei Gurton** de W. Stevenson e mai legat, mai viu, mai teatral decât **Mincinosul** de C. Goldoni. Prin strădania – și reușita – actorilor, ordinea se inversează. În **Mincinosul**, Richard Bovnoczki (Lelio) are siguranța, impetuoșitatea și famecul personajului. Ion Parea, prin mobilitatea sa fragmentată, pare coborât direct din vechile gravuri cu Arlecchino. În rolurile tendențelor, Artur Palaghia (Florindo) conturează cu reținere un student cam prostănac în ale dragostei, iar Radu Solcanu – a cărui vervă scenică n-are zăgaz

ambii cu montări venite de la Teatrul "Sică Alexandrescu" din Brașov. Șerban Puiu s-a remarcat prin stăpânirea relațiilor dintre personaje și umorul deosebit în **Week-end de adio** de M. G. Sauvajon și W. D.: Home, iar Claudiu Goga – cu **Șantaj** de Liudmila Razumovskaia – stămește admirația prin manevrarea unei partituri grele, deși în momentele de tensiune maximă ar fi fost binevenită o mai mare adâncime psihologică.

În orice caz, la nici o secție nu este vremea pentru o ierarhizare definitivă. Ci doar pentru o călduroasă urare de "Baftă!".

Daria Dimiu